

A tűzbe bámulva

Gyerek- és kamaszkori emlékek, szerelem, testiség, utazás, téridő témákat járja körül az Irodalmi Jelen nyári versösszeállítása. A nagyanyák húslevesét és a nagyapák fontos mondatait, a gyerekkor helyszíneit, a szerelem eksztatikus állapotát az időtlenség hatja át, mintha egy kimerevített pillanat lenne a vers, be-tűkből fotó, időjáték, szellemi kaland.



Böszörményi Zoltán

Csak te maradj velem

*Karókat ültet maga köré a világ,
berendezkedik a várakozásra.
Tétlenség csírázik a gondolat teraszain,
nagy gonddal nevelt virágait kibontja,
selymét, illatát, színeit
a fény a felhők rostjaiban feloldja.*

*A semmire várni kiváltságos állapot,
még szerkesztik az elmúlás-tárcát
a délutáni papirusz-kiadásba.*

*Pálmafák suttognak, szélbe eresztett lombjaik
rávetülnek a tenger víztükrére,
a hanyatló nap is eltűnik a láthatárról,
nem festi be vérével az égbolt szélét.*

*Szétszélednek az utcán a várandós gondok,
verebek ülnek a galambokhoz,
csipegetik, ami még megmaradt
a tovatűnt idő morzsáiból.*

Csak te maradj velem, szenvedélyes szerelmem.



Nádasdy Ádám

A tűzbe bámulva

*Ötvenötben, a Rákosi alatt,
a félelmek füledt gyanúperének
egy kisleány által is jól tudott
időszakában történt, hogy a tűz
megbabonázó fényénél az estét
idegen nagyiújk között, szalonna
és hagyma és kenyér kíséretében
töltöttem el, ott volt a Béla bácsi,
akit (fokozatosan vettem észre)
elkezdtek „atyának” szólítani,
majd rutinosan, egyre komolyabban,
ahogy a láng lassan parázsra váltott,
a tűzbe bámulva katolikus
énekeket kezdtek el énekelni,
aztán hazafias, aztán már irredenta,
égbekiáltó Erdély-dalokat,
volt, amit tudtam én is, repülő-
szőnyegen éreztem magam, amely
más tájra száll velem, úgy imbolyog.*

Magyar Eszter Csenge

Vár a parton

*Mától napkövekkel tájékozodom, akár a vikingek.
Hullámok nyaldossák arcomat,
cápafogas láncom a víz lényeknek csilingel.
Ám, amint földet érek, hirtelen megnő körülöttem a légnyo-
más,
az ég arcait alvadt vérem tartja össze,
a szelek királya visszasodorna a partról a vízbe.*

*Testem nyikorgó lécei között ott rekednek a süvítő hangok,
azóta is emlékeztetnek, amikor valami véget ér,
hogy a halál folytonos érzélem,
késhegyeken kórusban egyensúlyozó vércseppek szerződése.
Ahol a szárazföld még nem szigetelődik el teljesen,
csak kinyújtóztatja tagjait a vízbe, ott a nyaralás is örök
félidőben jár,*

*és amikor már nem tudjuk megkülönböztetni az apályt és
a dagályt,
továbbindulunk,
megvilágítatlan serpentineken táncolunk,
s várjuk, hogy a bokánkra csomózott konnektorok
a ropogó fényszóró-morzsák közül kivezessék imbolygó lépteinket,
a tengermoraj álmunkban a másnapba kíséren.*

*A hotelzsvaj megcsiklandozza a bennem ébredező gyermeket.
Tükörképemen sem kellene meglepődnöm, éppen öt éves vagyok.
A reggelit habzsoló tömegben éhes szemű macskák
vizslatják az asztalok alól a telhetetlenséget.
Homokdűnék között járva tekintetemmel megmászom
a túlpart csúcsait,
a kilátóban billegő fejemet magába szövi az összefoltozott ég,*

*meg kell találnom, ami a magasba repít,
a helyet, ahol talpamat égeti a tűzforró anyag,
ahonnan elrugaszodom, hogy évek múltán elkaphassalak,
megmászhasam várad védelmi szintjeit,
ebben a mesében nincs olyan, aki egy gyereknek nemet int,
a történetembe vágó óriások hunyorogva figyelik felfelé
kaptatásom,*

*és bár előre tudom, a visszacsúszás maga a cél,
nem tántorítanak el a nyár veszélyei,
mától szalmakalapban takarom el magam elől a lehetetlent,
magamhoz hívom az UV-fény erejét,
lehetsz bárki az idő tengelyéről,
testem vékonyodó ózonrétegét átszelhetik arcod gőzölgő
sugárkorongjai,*

*én akkor is csak kapkodom a fejem jobbra-balra:
merre néztek, hogy szimmetrikus legyek,
miközben az égbolton a föld tükörcsöndje lüktet?*



Szedes H. Réka

Egy augusztusi éjjelen

*Ölünkbe hulltak a csillagok,
mint halott szentjánosbogarak.
Az elmúlás összetört kitingpáncélja
között porladó tracheacsövek.
Kellemetlen felismerés;
hiába az olvadáspontbeli különbség,
egybefolyt minden rész-egész:*

*a csillagok, rovarok és növények.
Pedig örülné minden entitás:
ha valamit mondhatna az övének.*

Óda a Férfiakhoz

*Oh, be imádom, hogy ajkukból a bók ezerfele árad,
de azért, hogy betalálj, lépj előrébb még egy jó párat.
Oh, hogy csillog a szeme, hogy vizslatja a domborzatot,
csak az asszonya már pár éve nem annyira jóllakott.
Szeretem, hogy monogám, egyben fantáziadús.
De mit nem tesz és talál, ha előtte él a hús?
És az a szép, tekervényes micsoda a fejében!
Kontrázik; ő ártatlan – a férfilétet nem értem.
De ugyan, drágám, nekem mindegy; használd csak
a kislejtő,
hisz úgylis lefagy a valóban, és épp ezért nem teszed.*

Nézőpont

*A sok test egy hosszú futószalagon ül;
leveszem, felveszem, visszateszem,
a többi vizslatja már a szemem.
Úgyszint olyan, hogy egy csak egytől üdvöziül.*

*Mert igazat adhatunk-e annak,
hogy a vadász a vadnak
szenteli mindenét, s hogy kivájt
uteruszokat aggat
a falra, holmi agancsok helyett,
és ha rájuk tekint,
a kéj elvonja a figyelmét.*

*A fontosról kivált,
Hiszen egyszer használatos portéka mind,
ha én vagyok az, ki nevetve búcsút int.*

Női fortély

*Addig szórd magvaidat, amíg csak lehet,
ítéletet mondtok fiaitok felett.*

*A női fortély férfiúból kimaradt;
magába bolondít, eljátssza. Kiharap
belőled minden életet.*

*Mielőtt másra néznél, kiszeret belőled,
amit most kaptok tőlünk, az még csak előleg.*

*Majd kijavítjuk az évezredek hibákat,
hiába testünk körül az imádat,
mert mit ér, ha sokféle szórod ezt is.
ezáltal csak elszublimál a presztízs.*



Király Farkas

A végtelen meghosszabbításai

28.

*egy gömb az idő. a másodpercek
pedig arról lehámló pikkelyek.
ahogyan telik, egyre inkább*

*a közepét közelítjük meg,
nem tágul, sőt láthatóan szűkül.
közepén egy pont a végtelen
határa, melyet ha átlépünk,
befogad majd a folytonos jelen.*

*minden könnyed egy időpikkely,
súlyos szótag egy szerelmes versben.
minden könnyem egy másodperc,
segít az időt összetekernem.*

*lépjünk. lépjük egyszerre át
a pontot a gömb-idő közepén.
közben nézzünk milliárd pikkelyt
lehámlani róla. együtt, te meg én.*

29.

*hogya gyakran szavadba vágok,
azért van, mert a szavamba vágsz.
ugyanazt mondod, amit mondanék.
hiszen amire én, te is arra vágsz.*

*amikor a zsebedbe nyúlok,
te is mindig a zsebembe nyúlsz.
ha felemelkedem, te is felszállsz,
ha zuhanok, te is a mélybe hullsz.*

*ám zuhanásomból felemelsz,
s én örvényedből az égbe húzlak.
szerelmünk égő halmazai a
lángoló csillagok között úsznak,*

*és megolvasztják az univerzumot,
ahogy tették eddig, úgy most is.
vagyunk az ellentmondások mítosza:
sosem látott kétszarvú unikornis.*

30.

*csak azt szeretném elmondani
hogy nem is rég, a télnek közepén
kezem ujjainak begyei
kipuhatólták, hogy te meg én
egyazon kalandba lettünk kisorsolva
melyben számtalan a váratlan elem
s amelyet egyszerűen szólva
úgy nevez a rendező: szerelem*

*azt akarom leírni neked
hogy mindez csupa nagybetű lenne
de nem akarok kiabálni a versben
a visszhang a vers rovására menne
ahogy a szótagszámok s a verslábak is
meg a kidolgozott rímek is talán
leszaram: ez most nem költészet
de szerelem kettőnk üzenőfalán
hisz van ebben valami nagyon ősi
valami ösztönös, ezredéves vágy
ha már leírom, legyen őszinte
és szókimondó – semmiképp sem lágy
utánzat, másolat vagy hasonló
amit elrejt egy véka vagy egy pléd
csak azt szeretném elmondani:
hogy szerelmes vagyok beléd*

31.

*pókok ereszkednek a levelek közül.
vizes térkövek tükrözik a léptünk.
kukába dobott kék csokispapír
hagy jelet arról, hogy ma is éltünk.*

*a vakablakban árva kandeláber,
ferde árnyékot vetít a falra.
még egy perc, vagy kettő. aztán
jobbra fordulok, te pedig balra.*

*eső szítál, nyitva az égi csap.
rongyos esernyő alatt szeretlek.
szívem fölötti zsebemben mosolyod.
bőrünkön száradnak mindenféle cseppek.*



Hevesi Judit

Nyarálás, az nem volt

*Hétköznap történt, eső után.
Nedves, frissen vágott fűben ültem,
előttem a végtelen mező,
messziről mégis baljós kutyaugatás.
A mező mellett romos toronyház,
odaát férfiak énekeltek,
ahogyan csak isteneket szokás siratni,
és én nem beszéltem a nyelvüket,
nem érthettem meg zenéjüket sem.*

*Túlvilági orgánumok: képzelt, de dicső múltat
sejtettek, embereket,
akik szívesen hisznek a feltámadásban,
embereket, akik a reményteljes ébredés tudatában
reggelre falakba álmodják a szenvedésüket.*

*De, amikor az eső újra eleredt,
egy házfal az álmodott városban összedőlt,
és a lakók, akik reményüket a falakba álmodták,
a toronyház tetejére másztak, és libasorban, némán
ugrottak a föld felé.*

*Rohantam haza.
Éjjel nevetés rázta fel a mezőhöz közeli utcát:
halottaink hajnalig kacagtak.
Azon a nyáron történt,
hogy senki nem merté elhagyni városunk.*



Dimény H. Árpád

summer of '93

*a szomorúságot mindig úgy képezem el
mint amikor autóval megérkezel
egy idegen vidékre
és a korábban látottakból
semmi sem készített fel arra
ami ott fogad*

kevés dolog tud elszomorítani úgy igazából

*apám fájdalommal teli szeme
amikor már nem hatott a morfium
a kutyám halkuló sóhaja amint kileheli lelkét
s én magamhoz szorítom ő pedig csak néz
anélkül hogy engem okolna pedig tudom hogy én vétkem
a kislányom szemrehányó tekintete
amikor csalódik bennem mert megszidom
rákiáltok vagy a feleségemé
aki folyton így érez és csendben
és joggal bontja vissza az évek során épített piedesztálom
és bármennyire száználmas is ide sorolható
egy elveszített focimeccs miatti szomorúságom
vagy egy régi emléké*

*mondjuk 1993 nyara
amikor a lány akit éppen szerettem
elment sátorozni a Besenyői-tóra
engem nem engedtek el a szüleim
illetve két napra rá mégis
és amikor odaértem épp úszni tanították
a nálunk idősebb már érett férfiúkat
én a parton állva integettem szia megjöttem
szomorúan néztem ahogy zavarában megigazította
a kis bikinit
az úszómester pedig diadalmasan megsimogatta
jó feneked van bébi majd alányúlt a vízben
este a tábortűznél csak a tüzet bámultam
hogy ficáncol és hiába veregették a vállam
hogy nincs semmi gond kishaver
és hiába stoppoltam életemben először
hiába cipeltem a nagy csöves hátizsákot
hiába tanultam meg ott és akkor egyedül úszni
hiába ölelte át leégett vállamat később
este a tábortűz körül éreztem az igazi magányt
így örömet mentem a sátrakhöz*

*amikor pálinkáért küldtek és szófogadóan
hoztam a piát majd töltöttem és ittam
a lány szemei csillogtak amikor neki is töltöttem
csókolta remegő kezem és ujjaim hogy
ne vesszen kárba egy cseppje sem a finom szilvának
és egy idő után már nem voltam szomorú
csak amikor abbahagytam a hányást
az pedig olyan volt mint autóval megérkezni
egy idegen vidék ocsmányi tájára
amire a korábban látottakból
semmi sem készített fel*



Debreczeni György

kamaszkorom legszebb hársfavirága

*lehet, hogy kamaszodom ismét?
akkor ez most kamaszkori nyár?
de hát, ha nyár van,
akkor miért nincs nyár?*

*vagy, ami esik napok óta,
az talán nem más,
mint kamaszkori nyári eső?
igaz, az utcán hárs illatát érzem.*

*virágoznak a hársfák,
és virágaik lehullnak,
az előbb elírtam a hársfavirágot,
így lett belőle hárfavirág,*

*járdára, sárba, pocsolyába
és az autókra is lehullnak
a hársfavirágok,
de hallgatnak a hárfák.*

*ma láttam egy fehér autót,
a motorháztető, a szélvédő
és az autó teteje is
tele volt lehullott hársfavirággal,*

*döglött darazsakra hasonlítottak
a célt tévesztett hársfavirágok,
le is fényképeztem őket,
mert mindent dokumentálni kell,*

*nem tudom, mikor ettem utoljára
hársmézet, talán kamaszkoromban,
akkoriban láttam a moziban
a kamaszkorom legszebb nyara című filmet is.*

*már nem rémlik, hogy a filmben
volt-e hársfa, hársfavirág, hárfák
vagy döglött darázs,
de a trafikos nénire határozottan emlékszem,*

ahogy felemelték...



Lennert-Móger Tímea

Hulla hófehér

*Fölveszed a ruhát
Pedig a kesztyűt
Kellene
Elrejtet szíved
Pedig mutatós
Leveted a ruhát
Pedig a gátlásokat
Kellene
Az vagy aki
Vagy
Halvány idők
Erőtlen célok
A nap velős
Mindent ki(b)írok
Hallgatólagos
Ernyedés
Gyengének lenni
Nem kevés
Erősnek lenni
Nem elég
A szívem ég
A cigarettám helyett
Sohasem lett
Volna szabad leszokni
A jóról
Még ha árt is
Szeretni bárkit
(Nem) lehet
Túljátszott szerep
Szívkirály*

*Szívkirálynő
Tele part
Régi (sz)ép idők
Elhasznált vizében
Nem tisztulsz meg
Új nyarak
Tüzében
Jár a szél
Terjed az élet
Felvett kesztyűben
Ököl
Nem öl
Élvez
(T)űz a nap
Jár a levegő
Viszi a víz
Aminek útja van
Útra kél
Benned a vér
Átömleszt
És
Téli nyár
Nyári tél
Hétágú nap
Teste dér
Hull
A hó
Fehér*



Regős Mátyás

Nyári reggel le a hegyről

*Nyári reggel volt, fejem még álmoktól zsongott,
elnyújtott percekben biccentett a világ.*

*Mosógép zúgott a házban, szemhéjam ébredéstől
rángott, és egyáltalán nem tudtam, mi lesz.*

Bár aktuális harcaimban nyeresre álltam, az

*élet megfelelően haladt. Meg kéne kérdezni
valakit, mégis, hogy mi van. Barátaim így-úgy
boldoguló tizenkét éves állampolgárok, családom
jó szándékú, de nem volt kitől mégsem, mert
hát, ki tudja, mégis. Hóhért kéne hívni vagy egy*

*vértanút, azoknak mindig van fantazmagóriája.
Megszólaltam üres szobámban, jövő héten
férfiasabb leszek, dolgom rendeződni látszanak,
anyámat felköszöntöm, holnap pedig bőséges
fürdőt veszek. A héten, bizony ám, kitalálom,*

*mi van. Majd kiürítettem a postaládát, tejet vettem
elő, kinőt stóplisom elhelyeztem egy kartondobozba.
És szokás szerint megjelent a szomszéd, a
kapucsengőről érdeklődött, egyszerűen nem
értettem, miről beszél, játszottam a hülyét, az ajtót*

*bezártam. Magamnak mondtam, alázatos szolgálja.
És Kőbánya, tíz óra harminc, futballidő. Kiléptem
az ajtón, a nap szembeszúrt, kis fehér foszlányok
úsztak szemeim előtt, ismerem ezt, az utca
kutyái engem méregettek. Milyen homályos reggeli*

*utcánk, micsoda szórakozott alak vagyok. Aztán,
csokolom, én tudom, mi a világ, hogy mi lesz,
higgyék el, vannak sejtéseim. Szóke hajam
hátranyalom, meggyorsítom lépteimet, micsoda
baromság, mondom félhangosan, de ekkor már*

lefelé a hegyről.



Viola Szandra

Meditáció befőttesüveggel

*Még régét von körém egy lepke szárnya,
még csilingel a hold,
de már kifekszem az első áradásra,
épp most megy a réten a virághíradó,
és ott érik a boldogság mindenhol,
a barackban, a meggyben,
még a ribiszkében is,
pedig könnyebb a tevének a tű fokán át,
mint a ribiszkének az édesség
paradicsomába jutni,
mégis sikerül neki;
nagy mama levesébe,
mindig azt mondja nagy mama,
hogy „a szívben érik meg a májusi cseresznye”*

*Gyümölcsfeltámadás, levesfeltámadás,
Csípős, a kakas már a vasárnapi levesben.
Vajon mennyi joga van egy tányér húslevesnek?
És változik-e attól, mennyi élőlény főtt belé?*

*Minden vasárnap húslevest ettünk
csirkepaprikással,
a csirkepaprikás jelentette akkor
az időt és az időtlenséget.*

*Nagymama nem írt naplót vagy végrendeletet.
Ő nem tanult meg írni rendesen, abban az időben
három általánost végezhetett csak.
Nem engedte fényképezni magát.
„A kép a legnagyobb hazugság,
mert a képen mindenki halott” – dűnnyögte.
Harminc befőttet hagyott az utókorra,
emberöltőig is elállnak,
ha valaki felbont egyet,
cseng-bong minden íze,
és kirepül az üvegből,
akár egy dzsinn
a délelőttök ebédváró tétlensége,
a kertbe petrezselyemért kiszalasztott
gyerek málnálló derűje,
a hajnali harmat-tangó
láthatatlan kecsessége,
amint az ég felé emelkedik,
amíg pára-tanácsnokok összeülnek,
mert el kell dönteni, mivé váljanak
a párasuhancok,
köddé, hóvá
vagy várakozássá.*

*„Köpd ki a rágód, érthetően beszélj!” –
szól újra rám nagyanyám.
Kiköpöm. Most mi legyen velem?
A földre nem szabad dobni,
nehogy egy madár megegye,
és baja essék.*

*Felragaszthatnám az égre felhőnek.
Foszlanak a felhők, már alig kivehetőek:
felhőraccsolás.
Jön Bundi kopogós kutyaköröm-topánkában,
a macskák meg összeszűrözik a méheket:
macskaszőrös méhek, tigriscsíkokkal.
Este újra
kukoricafosztás,
felhőfosztás,
rétes-látómező,
úgy nyúlik, ahogy megyek benne előre,
előbb-utóbb alighanem szétszakad.*



Szabó Fanni

Színazonosság

*Amikor először láttam a tengert,
tizennégy voltam, pökhendi és gúnyos,
okosabbnak hittem magam mindenkinél,
kétszer olyan gyorsan olvastam
zsákbamacskás könyveket, mint mások.
Egy szobában aludtam nagyapámmal,
elnyelte az álmokat a horkolás.
Az első és utolsó mondatokról beszélünk,
fontos dolgokról, hogy miért nem olyanok,
amilyenek valójában, a betűk elmosódnak,
a szavak táncolnak egymással,
mind idegenek vagyunk,
de a keringési rendszer azonos hálózatú,*

*négyüregű a szív mindenki testében.
Nem értettem még akkor, de a következő
évben már nélküle lóbáltam a lábam
az Adria partján, a viharban megmutatta
magát előttem az egész, elemeire hullott,
hogy újra összeálljon, a víz, az ég, a föld
színazonosságát különbözőségükkel
magyarázom.*



Ilyés Krisztinka

első felvonás

*júliusi mellhúsban
turkálnak az indián kezek,
pitvarmezőkön bújócskáznak
piros ruhás Anasztáziák.*

*a levegőt sugaraktól
fosztják a falábú kalózok,
kócos faágakba botlanak
morcos csillagok.*

*a nézők szempillákkal
takarítják az aritmiát,
függönyhúzásig nincs újabb
szívmarcangolás.*



Drávucz Zsolt

Balaton, július

*A nyár narancsszínű rácsai átütnek
a félig leeresztett redőnyökön,
a hotelszoba függönyráncai húsz-
másodpercenként libabőröznek
a ventilátor szédítő huzatában.
A száradó törölközőkkel
takart erkélyeken csattogós papucsban
vacsoráznak az emberek. A parkolóban
cserepes pálmafák csempésznek sosemvolt
mediterrán emlékeket negyvenéves
szocreál nyaralók falai közé. Mintha
nem változna semmi, csak a melegedő
éghajlat díszlete. Nehéz már elképzelni,
milyen a szomszédos platánliget, mikor
a lepattogzott strandkorlátra odafagy
az idei szezon utolsó kéznyoma.
A jégkockahegyek eltűnnek az izzadó
pohárban. Július huszonharmadika van.
Holnap talán áthajózok a túloldalra.*



Szonda Szabolcs

darabélet

tán '79, még az ártatlan korból. kilencszer hatos töredezett szélű fehér-fekete kép kisember rajta bárki lehetne én vagyok figyelek nagyon egy ki nem vehető tárgyra játékszer talán fából megfoghatóan konkrét akkor biztosan sokat jelentett mintha szétszedném vagy összeraknám mintha az élet legfontosabb teendője ez lenne abban a pillanatban mintha senki más nem végezhetné el rajtam kívül mintha

mögöttem házszerű építmények köröttem szinte valószerűtlen fények. foltok és körök külső vagy benső tér idővetítő lágy mókuskerék benne még igen az igen nem a nem és van a van még egész minden de már felsejlik a rész csak sejtem akkor hogy nem marad így minden de az élménye az az elmélyültség az e kívül nincsen számomra mely mindent átfog eltakar

sokszor került elém a kép azóta de így még nem néztem rá ezt soha nem láttam

amit írok róla most nyilván utólagos. keserédes felismerése a daráló időnek hogy amit kerestem az életet mára már többször szétszedtem és összeraktam hogy azóta nem volt vagy már nincs meg minden rész hozzá és ahogyan az a tárgy kezemben csak emlék a gyermek tiszta összpontosítása nem fog visszatérni csupán éles érzése sejlik fel a sejtek kopásra ítélt vak évgyűrűiben

*erről tudok beszélni
megtanultam nem mondhatok el mindent amit kéne
már soha semmiről
és az emlék szövedéke is mindig fölfeslik valahol*

Vass Tibor

Szimszonsztáros vers

*Apám kijárja,
hogy legyen Szimszon Sztárja.
Pótkulcsát adhassa le Szommer néni szomszédjába.
Szommer néni a házfelügyelő, ha nem tudátok,
szomszédjában Kitudjáné a pótkulcslehetőség,
s katonadolog van azon,
hogy Szimszon Sztárját váltsa fel Skodája,
épüljön garázsa, birtoka Kakon,
fedél ott is a fej felett, földalt ő dudorásson nyársaláskor,
fadőlést fennen sirathasson,
ha billen mindenkinél korábban termést adó cseresznyéje,
mire a seregélyek csapatostul járnak.*

*Jó tudni, hogy Kak víkendjére miattunk
járnak csapatostul seregélyek, egyelni a sort nem illik,
pedig, ha úgy kell,
apám nem teketóriázik, előszeretettel lő mindenre, ami mozog.
Sose hívjuk nyársalásnak a szalonnasütést, ferdítem a valóságot.*

*Járunk Rakacára, Lúkra halfogni.
Halfognék, de most már késő, most látom. Milyen teketóriás ő
a másik énben, egyeli elpuskázott lehetőségeit,*

*kedves Vass szomszéd,
fádul cseresznyét, fűdül keveréket válassz,
ha jót akarsz magadnak. Ha azt nem is, de vascsónakot,
három darabból összepasszinthatót,
hogy elférjen az érintett garázsban, pecához jó lesz.*

Elmész te a büdös pecába.

*Jó tudni, hogy seregélyt jelent magyarul Szimszonban a Sztár,
és hogy a madárszéria való szó,
nem én találok ki, kitalálni pedig sok szép szót kitalálok.*

*A Szimszon madárszériájának második tagja a Sztár.
A kényszerlégűtéses szóval jó találkozni,
jó tudni, hogy a Szimszon Sztár kényszerlégűtéses,
és rendszáma is van, bizony,
de a rendszámára bizony nem emlékszem,*

*ellenben egy kocsiéra igen,
egy Skoda es százas rendszámára,
jó emlékezőtehetségemet mi sem bizonyítja jobban,
mint egy kép,
amin jól olvasható a Skoda es százas rendszáma.*

*Azt a képet bizony nem ezzel a verssel illusztrálom,
hiába a kis hengerűrtartalom,
rendszáma van,
nem a Skodáról beszélek,
annak úgy van rendszáma, hogy nem kicsi a hengerűrtartalma,
a Szimszon Sztár nem fér bele a segédmotoros kategóriába,
kétszemélyes, és nagyobb a végsebessége,
a segédmotorok egyszemélyesek és kisebb végsebességűek.*

*Apám a szürke hétköznapiokban
nem magyaráz dolgokat halálra,
ahogyan valaki más egy szimszonsztáros versben különösebb
lelkifurdalás nélkül elvégzi ezt.*

*Még nem tudni, mi lesz a vége,
apám végéről éppúgy beszélek, mint a szimszonsztáros verséről,
még nem tudni, hogy apámnak nagyobb a végsebessége,
s mivelta kétszemélyes.*

*Kétségkívül nyár van, az emlék tehát nyári,
ülök a motorkerékpáron, ami nem segéd.
Nagyanyám, apám, anyám vagy testvérem ültethet fel rá,
ennyien vagyunk akkor a családban, meg hát én, ugye, bizony,
ki ne hagyjam magamat,
velem együtt ez teszi ki a Szeles utcai
tisztai lakótelepi lakásunkban
egy fedél alatt élők közösségét, vagy mondjuk úgy,
bármilyendologigénylésiürlapmegfelelőleg,
hogy ennyien élünk közös háztartásban.*

*A motorkerékpár, ami nem segéd, a garázsban,
talán egy oldalkocsi is,
de ebben nem vagyok bizonyos,
talán mégsem olyan egészen jó az emlékezőtehetségem,
oldalkocsit bizonyára nem bír el egy segédmotorkerékpár,
még ha végsebessége, kétszemélyessége okán rendszámos is,*

*engem elbír, ülök rajta bizonyára naphosszat,
akárha egy kotlós tyúk,
nagyanyám, apám, anyám vagy testvérem elkotltathat rajta,
nem tudom, helyes-e ez a szó,
nem a bármilyendologigénylésiürlapmegfelelőlegről beszélek,
az úgy helyes, ahogy van, bizony,
az elkotltathat helyessége izgat,
magyarázatot kérek a t. olvasótól, helyes-e,
t. olvasó, kérem, hogy az elkotltathat helyességéről
vagy helytelenségéről alkotott magyarázatát üzenje privátban
a www.facebook.com/vasstibor1968 oldalra,
köszönettel.*

*Magyarázdmeg-kéréseimmel az egyfedelesek,
akarom mondani, közösháztartásosok agyára mehetek,
a t. olvasó agyára menésemről nem is beszélve,
még ha az előbbi ezerkilencszázhetven,
az utóbbi kétezerhúsz kétségkívülnyarát is idézi,*

*az idő megejt, elragad,
 nem ment fel a magyarázás vádja
 alól eltelt fél évszázad,
 legfeljebb jó emlékezőtehetségemet dicséri,
 eltelik az ember alól a kor úgy,
 ahogyan egy szimzonsztáros versből illan villantózni
 Rakacára, Lúkra egy szép szó,
 legyen az most a tápláléklánc,
 aminek csúcsán él az idő, az elragadozó.
 Felszínre egy belső rím kedvéért
 meritőszakolt a lékhorgász szó,
 máskülönben mit keresne itt. Akarom mondani, ott.
 Nem is tudni, hol a vers.
 Nem is tudni, hol térül, ferdül.*

*Jó pár t. olvasó el sem jut idáig az olvasásban,
 pedig a jó rész még hátravan.
 Aki most éppen itt tart, azt megkérem,
 most már minden mindegy alapon olvasson tovább,
 lesz, ami lesz,
 feledésbe merülés,
 vagy a hozzám hasonló,
 jó emlékezőtehetséggel felruházottak számára
 évtizedek múltán is visszaidézhető katarzis,*

*elsősorban annak köszönhetően,
 hogy fényképezni apám fényképez,
 neki van jó fényképezőgépe,
 apámnak sok jó cucca van, mindenből csak jót vesz,
 előnyben részesíti a kiváló
 áruk fóruma körébe tartozó termékeket,
 amiket a termékre ragasztott kiválóárufórumás matrica igazol,
 de mit matricázok én itt, levonónak hívják,
 a konklúziót és konzekvenciát levont következtetésnek,
 már éppen ferdítettem volna a valóságot.*

*Apám szerint ócskát többnyire vagyonosok vesznek,
vagyonosokat nem érint nagyon, ha elromlik valamijük,
ki tudják cserélni,
egy kétségkívülnyarat nem lehet kicserélni,
egy kétségkívülnyár az vagy mindenkié vagy senkié,
olyan, hogy tulajdonostalan kétségkívülnyár, olyan nincs,
egy kétségkívülnyár nem kallódik csak úgy a világban,
ahogy most pótkulcsot beadott családtagok kallódhatnak
kilenctől tizenkettőig a mennyboltban.*

*Egyszer majd billen-
tyűzők róla, tyű, azt a leborult szivarvégit,
de milyen egy kiválóárukfórumos, felmatricázott, lelevonózott
szimszonsztáros verset, ha beüt a kétségkívülnyár.*

*Apám elmagyarázza,
hogy a seregély mától miért nyerőmadár,
és sorozatlövésre a kényszerlégpuska miért nem képes,
apám el tudja a dolgokat magyarázni.*

*Azt is tudja, miért hívják szivarvégűnek
a Szimszon Sztár kipufogódobját,
a képen sajnós épp nem látszik,
pedig fontos részlet a célozgatásban,
a célozgatás szót emeljük ki jól.*

*Azt is, mit jelent a kihalálás,
csak úgy hallom Szommer néni szájából,
hogy tudja ő, látja a sorsomat,
kihalálni sok szép szót később kihalálok.*

*Jó tudni, hogy testvérem a Szimszon Sztár mögött áll,
vagyáz, ne billenjen motor, ne billenjek én,
maradjak nyerő madárszériában,
ha nem vityázna, annyi lenne a billentyűzésnek,
el sem jutnánk idáig.*

*(Ha billenne is, ugye nem fájna,
mondaná apám, oda se neki, katonadolog. Sereg, élj.
Hozzátenné még, fiam, ha a szimszonsztáros versed
is több sebből vérzik, tudd, szeretlek akkor is.
Küldök rád vigyázni szivarvégfádra csapat madarat.)*



Kopriva Nikolett

Töredék több száz indokolatlan sétából

*Kéken nyújtózik a hegy, gőzölög a folyó.
Túloldalt sosem merek messzire menni,
ott más nyelven beszélnek, és sok a kóbor kutya.
Mint mindig, feketében vagyok, gőzölgöm,
mint a folyó. Lebegő sárga gömb alatt macskakövek
izzanak. Amikor mama kérdi, merre járok és miért, nem
mondom el. Órákat menetelek, nem emlékszem, mit
csinálok a Klastrom-hegyen, talán mert sosem viszek vizet,
kiszáradok, ülök a fák alatt, kicsit szédülök,
nézem az ortodox templomok csillogó kupoláját
a távolban. Falaikból idegen hangot fúj a szél,
elkezdődött az esti mise. Az apácák mindig akkor
indulnak le a partra a négy tehénnel, amikor hazaindulok.
Órák telnek, a fák morognak valamit, talán, hogy
holnap is eljövök. Várhegy mögé zuhan a gömb,
valahol ott lakom, homályosan látok,
fekete ruháim elfüstölnek,
mire hazaérek.*

Vesztergom Andrea

Nyár, haZÁNKA

(Örök nyaraink Zánkán,
avagy „játszunk mi is a tesómmal”)

*A parton átmosott rozsdaszín amorfok:
álmodtam róluk, hogy megannyi kőhal,
lélekvesztett, papír kalózhajót fog
az elfelejtett régi úttörődal.*

*Vetítőbe fűzött megsárgult szalag.
Lehetne kép, de előhívva nem lett,
mint a kert végébe elkotort salak
ez is, többi száz kópiányi mellett.*

*Sarokba támasztott ócska drótszamar,
csodálkozom, hogy el sem lopta senki,
lilás vintage-dizájn lett azóta már,
tiszteletkörét a múltba elkerengi.*

*Levendulára forogna rá a nap,
mint a kék felvidék éke, védjegye,
hótestű felhő a napra ráharap,
vérzik egy kicsit, nézd: újraéled-e?*

*A bóják hatalmas fuldokló fejek,
összeringanak furcsa szinkronjukban,
érinti egy sirály, karcsún ellebeg,
hullámról a csillogás visszalobban.*

*A hattyúk a nyakukat megcsomózzák,
fejük oly mélyre bújt lent a víz alatt,
hogy azt hiszem: van ott alatt egy ország,
hol az idő áll, de rajta át nem haladt.*

*Kockás plédeken az árnyak alszanak,
mellkasuk szocreál álmokat szuszog,
őrzik amorf, permi homokkő-halak,
s Fabulont hirdető büszke glóbuszok.*



*Poesis – a Magyar Tudományos Akadémia
homlokzatának egyik szobra.
Emil Wolff (1802– 1879) alkotása (Forrás: Wikipédia)*